

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έχον κ' είκοσόν αριθμομένον χρόνον
μέσα' στην κλεινήν γην των Παρθενών.

Καινούργιος χρόνος ενδεκα και χίλια κ' ένακόσια,
έλο γιά τήν Ανόρθωσι θά περνοδίν' ή γλώσσα.

Πρώτη του μηνός Γενάρη,
φθάνουν κ' οι καλικαντζάροι.

Πενήντα δύο, χίλια κ' εκατό,
καινούργιο χρόνο τώρα χαρτάο.

Ο ερωμιλός, έπισταμένως τήν κατάστασιν ιδών,
στης Πηγής της Ζωοδόχου μένει πάλιν τήν οδόν,
μόνο πηγή παραπάνω, αυξών πενηντακότ'ω,
συνορεύει μ' άλλα σπήτρια και μ' όρλιζον' ανοικτό.

Είς τόν παλιό μας τόνο γιά τόν καινούργιο χρόνο.

Άρχιμηλά κ' άρχιχρονά,
χαράς' στης δόξης την γωνιά,
κ' άρχ' ή καλός μας χρόνος,
νάκι καλά κ' ό θρόνος.

Άη-Βασίλης κόπιασε
τό κράτος όρσει τόπιασε—
άπό τήν Καισαρεία,
— και κάνει φασαρία. —

Άη-Βασίλης δέχεται
παντού συγχατήρια,
άργοντες τόν παντέχτε
μέ νέα νικητήρια.

Βασίλη, πόθεν έρχεσαι, Βασίλη, που πηγαίνεις;
έρχομαι μέσ' από λουδί της γης, της οικουμένης,
έπηρε τήν Ανατολή άξι τήν Φραγκιά παγάνια,
και πάλι' στο Ρωμάλιο πετό με μιά ροκάνια.

Κάτσε νά φες, κάτσε νά πής, κάτσε νά τραγουδήσεις,
κάτσε ν' άπλώσεις τραγούδι,
κάτσε νά πής πώς τά παρφή
κ' Ανατολή και Δύσις.

Κάτσε νά δής τί στόματα
μας λέν τήν άλφα βήτα,
κάτσε νά δής τί κόμματα
πατήσανε στην πητα.

Κάτσε νά δής νομίσματα
καθάρια κ' άσπόμενα,
και στείλε χαριτίσματα
σ' έκατα τά χαρτένια.

Κάτσε νά δής αληθινούς
της Ρωμιοσύνης οίστρος,
κάτσε ν' άκούσης πετεινούς,
όπου μέ ξένους και τρανοούς
τά βάζουσε Μινίστρος.

Άη-Βασίλη, κούταζε και σε τραπέζια γύρω
μούτσουνα νέα σούβαρά
πώς παίζουν πάλι μπακαρά,
πώς παίζουν τέρσο τιρο.

Κούτα και τήν Ανόρθωσι με νάξ' και με σκέρσο,
μέ κούτα και τόν Κρητικό,
πού με παιγίδι τεχνική
έφερε τήν ρεπούμπλικα και τόν Κορσάκη τέρσο.

Άη-Βασίλη, κούταζε σκέρπιους κωμοκοντόρους,
κούταζε σακαράκια,
καμάρωσε και μερικούς παλαρούς μες τ' έγοαδρούς
πού κάνουν τώρα μπακά.

Τραγουδήσε τούς ήρωας έκείνους της άφούγου,
και σε καιρός χαρτοβούτζε
χαρτζά νά βρέχης άπο γής,
μά και χαρτζά τού τζούγου.

Μή μᾶς βλέπεις τώρα σύνουε,
βλέπε τάπητας πρασίνους,
ἔφτος πρασινίζου ὄλα.

Νέου χρόνου τελετή,
νέοι στῆλοι καὶ στρατοί,
κί ἀστραπαὶ καὶ πυροβολά.

Τῶν χαριῶν ἡ μάνα παίζει
εἶνα πράσινο τραπέζι,
μὰ τῆς κάνου μπαλαμουῦτι
πότ' ἐκείνοι, πότε τοῦτοι.

Τὸ Ρωμαῖκο τὸ δόλλο
τὸ ῥημαζάνε στὸ σφόλλο,
καὶ μὲ τῆς τερτοστριαῖς
τῶσπασαν ἢ κλεφτουριαῖς.

Ἡ καϊμένη ἡ Ρωμορσύνη
ἔχει τόση καλοσύνη
γιὰ καθένα τζογαδόρο.

Κί ὅμως χάν' ἡ κκομοίρα
μὲ τῶσῃμι μὲ τὴν λίρα,
καὶ μὲ τὸν λιμοκοντόρο.

Ἡ καϊμένη μας ἡ ράτσα,
ὅπου κκαρῶνεται,
πότε τέρσα, πότε φάτσα,
πότε δὲν πληρόνεται.

Ἄη-Βασίλης ἔρχεται νὰ ζενατραγουδήσῃ,
νὰ μᾶς καλοκαρδίση.

Ἄη-Βασίλης ἔρχεται χαρομόμοε νὰ πῆ
τὴν νέα προκοπή.

Ἄη-Βασίλης ἔρχεται... καλῶς νὰ μᾶς κοπιᾶση
μὰζι μὲ τὴν Ἀνόρθωσι, ποῦ θὰ μᾶς ζεντροπιᾶση.

Ἄη-Βασίλης προχωρεῖ,
καὶ διοργάνωσιν βαρεῖ
χορὸς ὀργάνων μας πνευστῶν κ' ὀργάνων μας ἐγγόρδων,
κί ἡ νέα ψάλλεται Διπλῆ τῶν ἰδικῶν μας Λόφδων.

Ἄη-Βασίλη, δεῖξε μας καὶ πάλι τὴν σπουδὴ σου,
καὶ μίλῃσέ μας γλαστῶς,
καλόκαρδος κί ἀκουμιστὸς
ἀπάνω στὸ ραβδί σου.

Γιὰ πέε μας σὲ παρακαλῶ σὲ δύο λόγια μόνο
πῶς τοὺς εὐρήμας τοὺς Ρωμορῶς μὲ τὸν καινούρο χρόνο;
Σοῦ φαίνεται πῶς ἄλλαξε τὸ πῶτο των κεφάλι,
κἂν ἴδιο μένει πάλι;

Δὲν σοῦ φαίνεται σὲ τούτους, ποῦ σκιρτοῦν περιχαρεῖ,
ἀλλαγὴ πῶς ἴλαθε κάποιε,
ἢ τὰ λόγια των καὶ τώρα μπουμουτουλήθραι τὰ θαρρεῖ
καὶ τοῦ μάρμπ Ἄλλεῖν χᾶπια;

Τάχα δρᾶσιν νέου κράτους
μὲ τοὺς νέους ἀσπυμάτους
θ' ἀνγαγγίλης τοῦ Μαρκόνη;

Ἦ σὺ πρὶν μὲ λουθεριά
θὰ κυτῆς τὴν κλεφτουριὰ
μακρῶς ν' ἀμακῶνῃ;

Ἔλα πέε μας τὶ θὰ γίνῃ
καὶ σ' αὐτὴ τῇ Ρωμορσύνῃ,
στῶσε το' στὸ φαγοπότι.

Κτύπησέ μας τὴν ροκάνα,
πέταξο μὲ γεωπλάνα
τοῦ γεωγραφοῦς Ἀρνιώτη.

Ἄη-Βασίλης τραγουδεῖ ἀκουμισμένους στὸ ραβδί.

Καλῶς σὰς βῆκα πάλι
μ' ἀλλοιώτικο κεφάλι.

Κι' ἐγὼ στῆς Ἀνορθώσεως τὸ φαγοπότι κάθισα,
ἐφῆτος τοὺς Ρωμορῶς κί ἐγὼ πολὺ τοὺς ἐσυμπάθησα.

Ἐφῆτος καθὼς ἄλλοτε κί ἐγὼ δὲν τοὺς μαλλῶνα,
μῆτε τοὺς φασκελῶνα.

Τὰ φάσκελα, ποῦ τῶναε σὲ χρόνια πεσοκῶμενα,
δὲν εἶναι τώρα στὸ λαβεῖν γι' αὐτοὺς σημειωμένα.

Κλείνουμε μὲ τόση φούρια
τὰ τετρίερα τὰ παλῆ...
τῶρ ἀνοίγουμε καινούρια
μὲ χορὸς καὶ μὲ βιολιά.

Γιὰ τὴν νέα τὴν πατρίδα
τὶ κατᾶστιχα στὸ μέλλον,
ποῦ δὲν θάχουν καὶ μερίδα
καθὼς ἄλλοτε φασκέλων.

Τοὺς Ρωμορῶς τοὺς χαϊρετῶ
κί ὄλο τοὺς χειροροτῶ,
γιατὶ σήμερα κί ἐκείνοι
θέλουν κᾶτι τί νὰ γίνῃ.

Στὴν Ἀνόρθωσι καθβάλα
τῆς ρεμουλαὶς κί ὄλα τᾶλλα
τὰ γνωστά των ρεμπλιὰ
τὰ θαρροῦνε ξεχασμένα
σὲ κατᾶστιχα κλεισιμένα,
σὲ κατᾶστιχα παλῆ.

Κλείστε τὰ παλῆ τετρίερα,
χάρη γιὰ κομπόσα χέρια,
ποῦ γωθῆκανε τρανὰ
στὸν κοινὸ τὸν κορναῖ.

Χάρη σήμερα σ' ἐκείνων καὶ σὲ τοῦτον τὸν σεμνὸ,
ποῦ μᾶς βλέπει περιλῶπως,
χάρη γιὰ τὸν ἀχαιμνὸ,
ποῦκανε κοιλὰ μὲ λίπος.

Ἐφῆτος τοὺς Ρωμορῶς κυτῶ
καὶ σ' ὄλα τοὺς ἐπιροτῶ.
Ἐφῆτος τοὺς βλέπω νὰ σφαλοῦν
κάθε παλῆ τετρίερα,
κί ἀκούω τέτοια νὰ μιλῶν
στὸν καπετᾶν Λευτέρη.

Ὅσα κί ἔμειε ἐφτεῖσῆσαις νῆναι καλὰ φτεῖσῆσαις,
σκα κί ἔμειε ἐκλέψῆσαις νῆναι καλὰ κλειμένα.
Καὶ σὺ μὲ τὴν Ἀνόρθωσι μὴν πέρῃς τόση φόρα,
φραυὸ Ρωμορῶς ἐπιεικῆς
ἐπιεικὸς πολιτικῆς,
καὶ τὰ παλῆ συγῶρα.